

τό γυμνάσιο στη Χάλκη στα 1892. Έπειτα πήγε στη Λαζάνη για να σπουδάσει νομικά. Τάφησε στη μέση, ακολουθώντας εκεί μαθήματα φιλολογίας. Ύστερ' από τρία χρόνια γύρισε στη Μυτιλήνη. Έκει έμεινε κάμποσο, και χάρη στην επέμβαση του Δ. Βερναρόζου, ή οικογένειά του συγκατατέθηκε στην επιθυμία του να πάει στο Παρίσι, όπου για μερικά χρόνια φοίτησε στη Σορμπόνα και στο Κολέζ ντε Φράνς. Γρήγορα γνωρίστηκε με ανθρώπους των γραμμάτων και φιλόλογους καθηγητές, που του δυναμώνανε το θάρρος και τον έσπρωχναν εμπρός. Από τους οδηγητές του αυτούς σημειώνουμε, τον Αιμίλιο Φαγκέ, το γέρο - Ντεσανέλ και το Μιστραύ.

Πρι φύγει για τό Παρίσι, σύνθεσε κάμποσα τραγυδία στη γλώσσα μας. Μερικά βρίσκονται τυπωμένα στο τότε περιοδικό «Παναθήναις». Στα 1901 έγραψε μιá σατυρική κωμωδία σέ στίχους: «Προίκες κ' έρωτες», που παραστάθηκε στη Μυτιλήνη και που έκανε να θυμώσουνε μαζί του οι πατριώτες του. Ο Αθανασιάδης αγανά τή δημοτική μας και πιστεύει θερμά στη γλωσσική μας αναγέννηση. Οι πρώτοι έκεινοι έλληνικοί του στίχοι, αν και κάπου κάπου αδιόνατοι, έχουν έναν άερα του χαρακτηριστικού του τρόπου, που ακολουθήσε κατόπι στην καλλιέργεια τής γαλατικής Μούσας.

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ Α.

Τώρα που καταλάγιασαν τά κλάματα κ' οί θρήνοι,
ήθελα λίγο νάχορμουν στη δόλια Μυτιλήνη,
χωρίς εκεί στο διάβα μου να δώ, τό πικραμένο,
μηδ' όσους μ' έχουν ξένο
μηδ' όσους αγαπώ

Στη ναυουρίστρ' άκρογιαλιά τό δέλι να καθήσω
τό βάτο και τάγιόκλημα για σένα να ρωτήσω,
παλιούς καιρούς να θυμηθώ κοντά στο κύμα, κ' ένα
γλυκό καθώς έσένα,
παράπονο να πώ.

ΒΡΑΔΙΝΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Πεθαίν' ή μέρα, στο βουνό....
Τά πεύκα στ' άκρογιαλί
άπ' τής βραδιάς τό σιγαλό
θαμπώνουν ίσκιω πάλι.

Και μουρμουρίζει μοναχή
σά να παραμιλάει,
του έρημου δάσους ή ψυχή
στο ρέμα που κυλάει.

Ό ήλιος πάντα κάτι τι
μου τάζει μόλις έβγει,
κ' είν' ώρα του, άιμέν' αυτή
που τό ξεχνά και φεύγει.

Τήν άρμη άκούγω του γιαλιού
να στάξη από τό βράχο
σά δάκει πένθους σιωπηλού....
Άγάπη μου τί πάχω;

Αντίθετα προς τους ελληνικούς στίχους του Παπαδιαμαντόπουλου, στο πρώτο και μόνο του βιβλίο: «Τρυγόνες και Έχιδναι», πριν μισέψει όριστικά για τό Παρίσι, όπου δεν μαντεύουμε καθαρά κανέν' από τά στοιχεία τής κατοπινής του εξέλιξης, — τά τρα-

γούδια του Αθανασιάδη, όσα έγραψε στη γλώσσα μας, είναι γνώριμο προμήνημα του ποιητικού είδους που ακολουθήσε συνδέοντας γαλλικά. Τό ίδιο άπλό αίστημα, ό ίδιος στοχαστικός μελαγχολικός τόνος, ή λυρική του φωνή απαράλλαχτη, όμοιο τό επιγραμματικό στοιχείο, μά ή ποιητική του έκφραση πιο μεστή, βοηθημένη από την γλώσσα καλλιέργημένη και πολύχρονα πολιτισμένη γλώσσα. — και τά φτερά του πιο γερά για ν' άγερολάμει άκόπιαστα σ' ένα φιλολαγικών όρίζοντα άνοιχτότερο.

Κι αν, καθώς ξαίρουμε, ή ποιητική του κριτική δεν παύει ποτέ να χαρίζει έπαίνους μ' είνεγκή άπλοχευία, όμως μπορούμε να θεβαιώσουμε πως ό ποιητής Αθανασιάδης, με τήν άναμφισβήτητη κομψότητα στο στίχο του, και με τή δοκιμασμένη του προσπάθεια, πρόσφερε ίσα με τώρα στη γαλλική ποίηση, χαριτωμένα τραγούδια.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ε. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΣΥΓΓΕΝΙΣΣΑΣ

Κανέναν μας για θάνατο να μη μιλάει άς βρούμε

Γι' αυτή να πούμε λόγια πιο γλυκά.

Τήν τριφερή της όμορφιά ταιριάζει να θρηνούμε

Με των άνθων και των πουλιών μονάχα τή λαλιά.

Η αυγή πήρε τά ρόδα της κ' ή άνοιξη τή δεσσιά της.

Τά κείνα τή λευκή της παρθενιά.

Σ' αυτό τό νέο φανέρονιά τους, τώρα, τ' άπαλά της

Τά μάτια άς ξεχωρίζουμε κ' άς αγαπούμε πιά.

Κι αν άπορρη ότως ήτανε, δεν ξαίρει τό χαμό της,

Άς καμωθούμε, για να μη σκιαχεί.

Πώς καρτερούμε τάχατες πάλι τον έρχομό της,

Άφίροντας τήν πόρτα του σπιτιού μ' αναοιγτή.

(Μετάφραση)

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΕΥΚΟ

ΣΤΟΝ ΚΑΡΘΑΙΟ

Κι άς είταν να μην τέλειωνε ποτέ της κείνη ή ώρα
που πλάγιασα κατάμονος στού πεύκου τ' αντίοίμα,
Μακριά κι από τάνθρώπινα, μακριά κι από τή χώρα,
με τό βοιτό, τήν προστυχιά, και τήν άσκήμια.

Κάποιος θεός μου μίλαγε, στού πεύκου τις θελόνας
Κάποιες Νυφούλες στην πηγή Δρυμάδες μέσ στο δάσο
διανέματα μου κάνανε τάχα πως είταν μόνες,
και συντροφά να πάω μαζί τους να περάσω!

Σέ λιθαδάκι άπόμερο, στα φουντωτά άσφοδέλια,
καλώντας με, σιγόπαζε τάγέρι τό βουνήσο,
Λύπες και πόνους και καιμούς, χαρές μαζί και γέλια,
—Νά τό διαβώ — κι όλα με μιάς να λημονήσω.

Ποτέ κι άς μην έπέρναγε τό μεσημέρι εκείνο,
που πλάγ' ασμένος βρέθηκα στού πεύκου τ' αντίοίμα,
Και τή ζωή να τέλειωνα πλάγι στον άγριο σκόινο,
Μέ τις Νυφούλες τις Δρυμάδες και τ' άγρίοίμα.

Σύρα

ΛΑΥΡΑΣ